Ч. 163. Субота 21 липня (3 серпня) 1901. Рік XI.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

**Редакция** і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенєм оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

## Додаток до „Ґазети Львівскої".

**Передплата** у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти полїтичні.

*(Австро угорска конференция митова. — Буча в бельґійскім парляментї. — Богата Анґлия не платить вже своїм воякам).*

Оголошений проєкт нової німецкої тарифи цлової може вже похвалити ся одним успіхом. Fremdenblatt доносить: То оголошенє так глубоко змінило торговельно-полїтичне положенє як Австриї так і Угорщини, що цілком природно оба правительства хотять перед усїм розслїдити, чи і о скілько супротив проєкту також їх власні тарифові предложеня не вимагають ревізиї і перерібки. Отже тому поки-що відложено дальший хід конференций обосторонних референтів, однако гадають, що спільні тарифові наради розпічнуть ся з початком вересня і вже без перерви потягнуть ся дальше. — Півурядовий Magyar Nemzet заявляє, що Угорщина мусить приготовити ся на всї случаї. Коли би німецка тарифа митова увійшла в житє, треба буде обдумати тарифу оборонну. Тому заходить конечна потреба, аби заключено вже раз австро-угорску митово-торговельну угоду. Коли Німеччина хоче нашу державу обгородити митовим муром, то конечна річ, аби Австрия і Угорщина творили спільне тїло і обезпечили собі взаїмно внутрішну торговицю. Німецка митова тарифа єсть немов би умисно уложена против головного союзника Німеччини, т. є. против Австро-Угорщини. Найбільше підносить она оплати від пшеницї, ячменю, солоду, худоби, дробу, яєць, масла, смальцю і дерева всякого рода — а саме ті предмети становлять головну часть вивозу Австро-Угорщини до Німеччини. На австро-угорскій шкірі має бути вирівнаний рахунок між гр. Більовом а німецкими аґрарцями. Більшеж нїж Австрию, доймає та тарифа Угорщину, і звідси така пораз любов до Австриї. — Як ми вже доносили, і в Румунії викликала нова тарифа велике обуренє. З усїх сторін накидають ся на неї, і уважають єї гробом економічних відносин між Румунією а Німеччиною. А звістно, що Німеччина постановила Сербію, Румунію і Болгарию цілком опанувати на поли економічнім. — Анґлїйска праса сьміє ся з Німеччини, і доказує, що Німеччина без чужого збіжа і вивозу своїх виробів за границю не може жити. — Так само і Американцї глузують з Німеччини, заявляючи, що Америка не боїть ся того німецкого страшка, і що сама Німеччина найбільше потерпить на тім, а особливо від Росиї, котра відповість наложенєм високих оплат від німецких виробів.

В бельґійскім парляментї онодги счинила ся буча. Коли лїберальний посол Буїль поставив внесенє, щоби за-для малого комплету відложити засїданє на инший день, а предсїдатель не хотїв того внесеня піддати під голосованє, на лавах послів лїберальних і социялїстичних залунали протести. Счинив ся оглушаючий крик: посли стукотали пульпітами, а один із социялїстів зачав співати марсилїянку. Социялїсти галасували безнастанно так, що годї було чути бесїдників і треба було засїданє замкнути. На просьбу президента зарядив мінїстер судівництва, щоби суди вдали ся в тую справу. По замкненю засїданя явив ся в будинку парляменту державний прокуратор і вислухав жалоби президента на социялїстів: Турнемонта і Лянґендонека. Їх обжаловано за погрози і знаругу.

Буває нераз, що й богачі убожіють. Зійшла на те і Анґлїя, що не платить воякам. Війна, що тягне ся в полудневій Африцї вже майже від двох лїт, коштує Анґлїю звиж півтора мілїярда корон. Сума то величезна, та лиш за-для виробленої о богатстві Анґлїї гадки не прийшло нікому на думку, що й там бракне гроша. Тимчасом вийшло на яву, що скарб здержав виплату заслуженини воякам, що борють ся за славу Анґлїї на далеким полудни. Цїла справа, держана в тайнї, вийшла як раз на яву, коли мали роздавати медалї охотникам, що повернули до Льондона. З тих кандидатів 101 не хотїли приняти медалів а домагали ся прямо заплати за свою службу, а при тім сконстатовано й те, що богато вояків, ставших нездібними до працї, і окалїчівших у війнї відпущено так сказавши „з квітком". І самому правительству відай вже досить тої війни, що пожирає сотки людий і мілїони фунтів штерлїнґів, а котрої кінця не можна передвидїти, хиба що до того змусить Анґлїю брак гроша.

---

15)

## РОМАН ТРУБАДУРА.

*(З польского — Теодора Єске-Хоїньского).*

(Дальше.)

Пані Марґаріда хотїла ще щось говорити, коли двері без шелесту отворили ся, і до комнати війшов Раймон.

Входив від кількох днів часто так несподівано під марною покривкою, закрадаючи ся на пальцях через коридор.

— Я хотїв спитати тебе — відозвав ся — що ти велїла нинї приладити на вечеру?

Давнійше не журив ся нїколи справами кухонними.

— Нинї на паньский стіл видала господиня паву — відповіла пані Марґаріда, силуючи ся сховати парґамин, що ще держала в руцї.

Але вже єго ґраф добачив.

— Бачу, що наш гість не дармує — сказав спокійно. — То певне робота пана Вільгельма. Покажи!

Взяв канцону і відчитав єї крізь примружені повіки.

Коли скінчив, вицідив крізь зуби:

— Красна, дуже красна. Пані сестра хиба була би сьвятою, коли би не очарувала ся тою піснию. А наша Аґнїшка не сьвята. Бо то для неї ті стихи. Як гадаєш, Марґарідо?

Кажучи то, поглянув ґраф на стрілу, що лежала на помості.

Пані Марґаріда мовчала.

В спокою ґрафа, котрий не привик був здержувати своєї лютости, була зловіща, грізна сила, що морозила кров в жилах і впихала слово, добуваюче ся на уста, до горла. Єго холодний, сталевий погляд відбирав силу, як погляд змиї.

— Возьму ті стихи і перечитаю їх при пагоді пані сестрі. Треба приятелеви помогти.

Сказавши то, засьміяв ся ґраф хрипливим голосом і вийшов.

Заганяючись, вернула Марґаріда на лаву, і упала на неї тяжко, як мертва.

Закривши очи долонями, говорила задиханим голосом в найбільшій тревозї:

— Утїкаймо звідси! Запах людскої крови чую довкола; злочин криє ся по всїх кутах....

А Сермонда уклякла і тихо молила ся.

IX.

Каплиця Червоного замку не лежала в палатї, як звичайно в кріпостях середновічних. Отець ґрафа Раймона поставив на подвіри церковцю в романьскім стилю, получивши єї коридором з мешкальним домом.

Було ще дуже рано, коли пані Марґаріда вийшла з Сермондою з комнати. Ішли тихо, закрадаючи ся осторожно під дверми ґрафа, аби не звернути на себе увагу підозріним шелестом. Оминули ґанок, де служба тріпала звичайно о тій порі дивани і футра, прикрашуючі лицарску салю. Коли зникли в коридорі, були пересьвідчені, що оминули щасливо цікавости шпигунів.

Не замітили, що коли сходили з першого поверха, відомкнули ся на долинї дубові двері, і двоє почервонїлих очий злобно за ними поглянуло.

То виглянув бурґраф із своєї нори.

В каплици було майже ще темно. Слабе сьвітло денне, що впадало через три малі віконця, не мало сили розігнати останків нічної пітьми, що сновала ся під низьким тяжким склепінєм.

— Сторожи при дверех від сторони коридоря — сказала пані Марґаріда до Сермонди.

Не пішла до середини перед престол, де стояло єї крісло, прикрашене багряним бальдахином, але уклякла під одним із стовпів, відділюючих бічний престол від середини церкви.

Цїлу ніч страшили єї погані сни. Чула брязкіт оружия, грізну товпу борючих ся мужів, бачила луну пожару, а в тій лунї погані, огнем дихаючі голови незвістних потвор. Один з тих змиїв, з лицем ґрафа, кидав ся на неї і на трубадура з скаженостию, роздираючи їх груди, торгаючи їх серця острими кіґтями.

З криком тревоги зірвала ся з постели, а пересьвідчивши ся, що страшили єї лише сонні мари, походячі від тревоги, яка непокоїла єї від тиждня, засипляла, аби вскорі знов обудити ся.

Сонце лише що вставало ізза заслони лїсів, коли піднесла ся з ліжка, як поломана. Голова була як олово, повіки горіли, зимна

# Новинки.

*Львів дня 2 го серпня 1901.*

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір п. Тадея Чарковского-Голеєвского на заступника маршалка ради повітової в Борщеві.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пініньский прибув до Львова і обіймив урядоване.

— **Сегорічні маневри в Галичинї** відбудуть ся в околици Бережан. Львівска залога вирушить на маневри в половинї серпня.

— **Зміна залоги.** Стаціонований тепер в Станїславові 1-ий полк драгонів відходить з днем 1-го серпня до Ланцута, а на его місце приходить з Чех 14-ий полк драгонів кн. Віндіш-Греца.

— **Соломяннї шапки для листоносів.** На просьбу служби почтової у Відни призволило ц. к. мінїстерство торговлї листоносам і тим, що розносять депешї телеграфічні, уживати в службі і поза службою шапок з соломи або з підробленої шерсти кіньскої.

— **Видїл „Шкільної помочи в Самборі"** оголошує конкурс на принятє 35 учеників до Бурси імени сьв. Іоана Хрестителя з речинцем до дня 15-го н. ст. серпня 1901 під такими услівями: 1) За хлопцїв, дістаючих з дому харч в натуралїях, доплачує ся дві корони місячно з гори. 2) За учеників на цїле удержане без праня, с. є. за мешкане з харчем доплачує ся місячно двацять і чотири корон з гори кождого місяця. 3) На видатки і зужите інвентаря кождий ученик платить при вступі одну корону. 4) При принятю учеників до Бурси мають родичі або їх опікуни постарати ся для питомцїв о потрібне біле і постїль. Устні зголошеня або поученя письменні з долученєм марки за 20 сот. на відповідь, треба вносити на руки о. Михайла Ортиньского в Самборі.

— **Нещасливі пригоди.** Дня 29-го липня с. р. о 6-ій годинї вечером утопив ся в Завалові в ріцї Золота Липа тит. вахмайстер жандармериї завалівского постерунку, Володислав Мотика. Він купав ся в товаристві кількох осіб за заставкою і впав в кількаметрову глубину та не уміючи плавати потонув. Тїло по довгім шуканю знайдено аж на другий день рано. — Дня 23-го липня згинули робітники Тимко Іваник і Іван Ковбасюк в копальни воску в Трускавци внаслїдок вибуху ґазів.

— **Нелюдска мати.** Вчера над раном около 5-ої години знайшов аґент полїцийний Пацана патролюючи в городї зелїзничім, в корчах коло сонїчного годинника, немовлятко, не даюче вже знаків житя. дївчинку, котрій могло бути ледви 10 днїв, завинену в бронзову подущинку і в червоній хусточцї на голові. Дитинку занесено на дворець до почекальнї і там закроплено чаєм і она прийшла до себе. Дитинку погодовано і віддано до комісарияту а за нелюдскою матїрю слїдять тепер.

— **Затроєнє грибами.** Дня 17-го липня 1901 отроїли ся грибами чотири особи в Дроговижи, жидачівского повіта, а іменно Павло Василишин, его жінка Параска, донька Каська і син Проць. Поміч лїкарска показала ся безуспішною. Виновником того нещастя був Проць, котрий назбирав в лїсї якихсь грибів, приніс до дому і дав їх матери, щоби зварила.

— **Пятьдесять лїт в домі божевільних.** Сими днями обходила у Відни Катерина Шотоля пятьдесятьлїтні роковини свого побуту в домі божевільних. Маючи ледви 18 лїт, зійшла нещаслива з розуму і її здавало ся, що она египетскою цїсаревою. Тої думки она ще й нинї. Впрочім єсть зовсїм спокійна, послушна і фізично зовсїм здорова та може ще жити довгі лїта.

— **Жертви купели.** В сїм роцї лучило ся в Варшаві в часї купели в Виелї незвичайно богато пригод. Іменно від дня 15 мая до 15 липня утонуло аж 42 осіб.

— **Іспит зрілости** відбув ся сими днями в львівскій мужеский учительскій семинариї під проводом інспектора Барановского. З 42 семинаристів і 14 екстернїстів сьвідоцтво зрілости одержали: Лев Адамович, Кароль Гадлець, Иосиф Головацкий (екст.), Ол. Гарабач (з відзн.), Мариян Гельштайн, Альфред Городиский, Хаім Кац, Іван Ковальский, Семен Кульпа, Володимир Кузьмич (з відзн.), Станислав Маєвский, Мариян Мальский, Іван Михайлів, Іван Михалевский, Мечислав Опалек, Петро Островский, Лонгин Ниж (з відзн.), Яків Скорецкий, Болеслав Стецкий, Євген Штонер, Антін Сумпер, Келестин Шмоневский, Антін Шихульский, Юліян Труш і Михайло Вояковский (з відзн.) — Поправку з одного предмету дїстало 12 семинаристів і 4 екстернїстів, репробовано на рік 3 семинаристів і 4 екстернїстів, а відступили від іспиту 1 семинарист і 4 екстернїстів.

— **Намірене самоубийство.** Вчера вечером доглянули два проходжуючі ся по Високім замку у Львові пани женщину, що повисла на дереві і вже дусила ся. Відтято єї сейчас і подано першу поміч, однако не удало ся їм і по довшім часї привести єї до притомности. Нещастну, від котрої не можна було дізнати ся назвища, поміщено поки що в полїцийних арештах.

— **Доброго слугу** приймив собі п. Теодор Стебелиньский, трафікант при ул. Кохановского у Львові. Єсть ним Іван Андричишин, що забравши 80 корон аби купити тютюну в маґазинї тютюневім, пропав без вісти разом з грішми.

— **Завзяті громи.** У Волочисках, на российскій сторонї підчас зливи дня 30 липня с. р. вдарив грім в жінку, що стояла на возї і подавала звезені з поля снопи свому чоловікови та забив єї на місци. Та не досить того, в хвилинку по тім вдарив другий грім в то саме місце і забив конї.

— **Біда на шевцїв.** Шевске ремесло в недалекім часї вже таки зовсім не буде оплачувати, бо фабрики обуви відберуть їм всякий заробок. Якась американьска спілка закладає тепер фабрику обуви а ся подія викликала межи шевцями у Відни страшенний переполох. Бо просимо лиш послухати: У Філядельфії єсть велика фабрика черевиків, в котрій одну пару виробляють за 30 до 35 мінут. Хто дає собі черевики робити, приходить до фабрики каже взяти собі міру а відтак бере ґазету до рук. Заким прочитає ґазету, вже єму й приносять новісеньхі черевики зроблені зовсім до міри і після вподоби. За роботу тих черевиків платить фабрикант всего 26 кр., отже не дивниця, що може їх продавати по дуже низькій цїнї. Віденьских шевцїв бересь розпука: їм вже й тепер домашні фабрики не дають дихати. Голова товариства віденьских шевцїв, Біца, так представляє положенє шевцїв: Нинї нема у Відни великого майстра шевского, нема фабрики обуви, котрі би не висилали верхів обу-

---

пропасниця потрясала єї тілом, болїли єї всї кости. Навіть купіль, заправлена рожаною водою, не вернула сьвіжости єї утомленим членам.

Притуливши ся до камінного стовпа, сплела руки на грудях. Єї сумний погляд пішов до престола. Червоним склом притемнене сьвітло вічної лямпи, кидало кровавий блеск на великий золотий хрест, що становив одиноку прикрасу небогатої церковцї.

Очи панї Марґаріди зависли на хрестї з нїмою просьбою. Не молила ся голосом, устами. Душа вийшла з неї, цїла, нещаслива душа женщини, звязаної ненавистними узами і обіймила символ любови і прощеня, сповідаючись єму з своїх журб, з своєї тревоги.

Як лилики налякані сьвітлом, тріпотались в ній від якогось часу зловіщі причутя. Щось виганяло єї з замку.

Мучила єї туга за домом предків, де була така безпечна і свобідна, під печаливим, люблячим оком матери.

Вид ґрафа, давнїйше рівнодушний, став їй тепер противний, відразливий. Стерпіти не могла его вічно від надмірного уживаня вина охриплого голосу, его грубої мови, кровію трискаючих оповідань о побурених замках і виграних битвах, его неповоротних рухів і поглядів вовка.

Коли входив до неї, дрожала на цїлім тїлї. На саму гадку, що міг би собі пригадати, що має право до єї пестощів, брало єї обридженє.

Лише одинокий Вільгельм повинен єї обіймати, тулити до серця, ссати з єї уст розкіш любови, бо лиш єму одному віддала ся з власної волї.

Нинї постановила утечи. Знала тайний вихід, що вів з замку до лїса. Над раном, коли стражник утомлений цїлонічною вартою задрімає на своїй лаві, на вежи, викраде ся з Сермондою з палати і будуть вільні. Єї дружини заслонять свою дїдичку тисячию хоробрих мужів перед гнївом ґрафа.

Легкий шелест ноги, обутої в мягкий черевичок перервав єї роздумуванє. Знала, хто до неї наближав ся. Тілько разів віщував їй той сам шелест щастє любови.

Трубадур приклякн побіч неї.

— Чи можеш менї простити Вільгельме, що я обидила твоє вірне серце недовірієм? — відозвала ся панї Марґаріда благаючим голосом. — Ґраф...

— Любов, котра не уміє прощати, не жила нїколи в серци — перебив її скоро трубадур. — Я догадував ся, хто затруїв твою душу підозрінєм. Нехай упаде на ті кілька днїв несупокою і болю чорна заслона вічного забутя і нехай над нами розіпне ся знов погідне, усьміхнене небо щастя.

Обіймив ґрафиню раменем, пригорнув єї до себе, впив ся устами в єї волосє.

— Люблю тебе, люблю любовію, що гасне аж з послїдним віддихом смертної груди — шептав пристрастно — любовію, що сьвітить над домашним огнищем мужа блеском найяснїйшої звізди. Ти сонце моїх днїв, одинока уява моїх ночий, ти злила ся з моїми гадками, як шум зливає ся з тишиною лїсів, ти моя, найдорожша... улюблена... ти...

Ґрафиня шукала своїми устами его розпалених уст.

Нагле відсунула ся від него. Налякало єї скрипненє головних дверий церковцї.

Поглянули обоє... Не було нїкого.

— Хвилї наші почислені... Ґраф прибуде вскорі до церкви... утїкай... ратуй себе для мене... Забудь, що носиш при боцї лицарский меч... Пришлю тобі вість до Кабестен...

Панї Марґаріда говорила скоро задиханим голосом, урываними реченями, оглядаючи ся заєдно на двері, котрі відмикали ся незначно, поволи.

— Присягни менї, що ще нинї покинеш Червоний замок — сказала ще.

— Моя служба вже готова до дороги — відповів трубадур. — А ти? І тобі грозить заздрість ґрафа.

— Нинїшна ніч принесе менї волю. Коли почнуть гаснути на небі перші звізди, закриє мене лїс безпечним щитом. Не бій ся о мене. За кілька днїв застукає мій післанець до воріт твоєї кріпости.

Другий раз заскрипіли головні двері каплицї.

— Іди вже, іди... — наставала панї Марґаріда, занепокоєна. — Сонце втискає ся всіми щілинами до церкви.... Хтось може надійти.... Вертай коридаром... там вартує Сермонда... Я лишусь тут... Іди... менї страшно...

Оглянувши ся на двері, обіймила трубадура ще раз, поцїлувала его в чоло, в уста і відсунула легко від себе.

Він кинув ся перед нею на лице, діткнув устами краю єї одежи і піднїс ся.

Коли зник в коридорі, простягнули ся за ним руки Марґаріди, а єї уста шептали:

— Покровителько моя, що бачиш з неба мою тревогу, стережи его, веди, заступи, бо без тепла і сьвітла его любови стало сь би моє житє безмісячною, беззвідною ночию осінною

Укрила лице в долонях і молила ся горячою просьбою жінки, занепокоєною о улюблену голову.

В тій самій хвили відчепив ґраф Раймон на дворі за головними дверми чоло від муру. Видїв всьо що дїяло ся в серединї каплицї.

Гнів ним не кидав, не залив его лиця червоною кровію, навіть не стягнув его бров. Був спокійний, так страшно спокійний, що бурґраф, котрий стояв побіч него, уступав ся назад з ознаками найбільшого страху на поблїдлім лици.

…и до Морави, Чехії і Шлеска. Там займають ся роботою цілі родини батько, матїр, діти, роблять день і ніч, коли потреба то й в неділю а що там житє дешевше як у Відни, то і дешевша робота. Ось один примір: У Відни тепер дуже в моді червоні черевики, з грубого полотна, котрі платять ся пара по 90 кр. Ті черевики роблять у фабрицї в Ахав коло Ляксенбурґа, де працює шістьсот робітників. Робітники дістають за то 6¼ крейцаря, а фабриканта коштує пара таких черевиків 33 до 35 кр. Серед таких обставин може фабрикант легко дати пару черевиків за 90 кр. Але малий майстер не в силї зробити пари черевиків за ті гроші. Шевці віденьскі так перелудили ся, що ходили в депутациї до пана президента міністрів, до міністра торговлі і намістника і жадали, щоби спинити американьску конкуренцию. Панове ті відповіли, що признають сумне положенє шевців але против тої конкуренциї не можуть нїчого вдіяти, Шевці постановили самі собі радити і скликують на вересень величезні збори на котрі зголосило ся вже 6000 майстрів. В день отвореня американьскої фабрики хотять шевці зробити таку бучу якої ще сьвіт не видів і не допустити до отвореня американьскої фабрики взглядно складу. Шевців взяла вже правдива „шевска пасия“ та й не дивота, бо свої мусять з голоду гинути а чужі наживають гроший, а відтак виносять ся звідки прийшли.

— **Доказ незвичайної відваги і притомности ума** — як пишуть до „Діла“ — дав оногди п. Юліян Дроздовский, авскультант суду в Тернополи. В більшім товаристві пійшов він купатись до Серету. До купели вибрано найглубше і дуже небезпечне місце, де перед кількома роками утопив ся був один ґімназист. Вода й сим разом хотїла собі забрати жертву. Коли всі вже виходили з купели, побачили з жахом, що авскультант суду, п. Немец, пірнув під воду. З початку думали, що він дав нурка, але коли довший час не виринав з води, всі з переляку потратили голеви. Лиш пан Дроздовский не стратив притомности ума, а зміркувавши грозу ситуациї, кинув ся чим скорше у водні филї, аби видерти воді єї жертву, аби вратувати житє свому бюровому товаришеви. Всї ще більше переляклись, думаючи, що й пана Дроздовского готово стрінути яке нещастє. Але нї! За малу хвильку видобув він сильним раменем пана Немеца з під води. Радости присутних не було кінця.

— **Джума на границї.** З Підволочиск доносять, що на телеґрафічне порученє санітарних властий віденьских придержано там дві пані, що їдуть з Каіра до Росиї і мають бути заджумлені. Они називають ся Анна і Мария Горнштайн. Капітан російскої жандармериї граничної відставив їх з Волочиск до Підволочиск, а ваґон, котрим они їхали, ізольовано. Горнштайнові відбували карантану в Триєсті і там признано їх здоровими та позволено їхати дальше. Крім того передше піддавали ся обі подорожні лікарским оглядинам в Александриї, Бріндізі, а опісля у Відни і всюда признано їх незаджумленими.

---

Але ґраф не вибухнув громами проклонів і погроз, як то звичайно робив, коли его що розгнївало. Не глядячи на слугу, сказав голосом придавленим, тихим:

— Можеш пити тиждень і спати другий тиждень. Іди!

Бурґраф не ждав на повторенє приказу. Обернув ся на пяті і поспішно відійшов.

— Для того, що заслужить нинї па неласку пана Раймона, зійшло сонце послїдний раз — говорив до себе. — Вже давно не був такий тихий.

А ґраф ішов повільним, непевним кроком до палати. Тут в своїй комнаті, здоймив з себе мисливский куртак і вложив на кафтан срібну сорочку, котру прикрив шовковою довгою до колін тунікою.

Не велів кликати коморника; одягав ся сам. Припявши до боку меч і заткнувши за пояс штилєт і поему Вільгельма, перекипув через рамя торбу із шкіри лося, котру носив за ним звичайно один з хлопців, коли виїздив на лови.

Так одітий вийшов до сїний, де ждав на прикази пана один з слуг.

— Підеш сейчас до пана трубадура — сказав — і попросиш єго, аби прийшов до огорода, на тарасу. Нехай не зволїкає, бо хочу єму щось цікавого показати.

Опинившись на терасї сїв на лаві, обіймив лївою рукою рукоять меча і затопив погляд в білім піску.

(Конець буде).

---

# ТЕЛЕҐРАМИ.

**Будапешт** 2 серпня. На тїлї Сілядіого переведено вчера секцию і при тім сконстатовано, що причиною наглої смерти було звапненє жил. Вчера о 10-ій перед полуднем перевезено тїло до палати королївскої куриї, де буде виставлене на публичний вид.

**Льоренцо Маркез** 2 серпня. Віддїл Бурів з двома арматами переступив границю і війшов на територию портуґальску. Вислано 500 вояків против них, а нинї рано відходить там артилерия, на случай коли би Бури не хотїли піддати ся.

**Льондон** 2 серпня. Супротив того, що Анґлійці розстрілюють капляндских Бурів, які попадають в їх неволю, вислав командант Крюнїнґер до Френча лист, в котрім заявляє, що кождий мурин в анґлійский службі, який попаде в неволю бурску, буде розстрілений.

**Мадрид** 2 серпня. В місті Більбао прийшло до розрухів між населєм а социялїстами. Полиция арештувала богато осіб.

**Берлин** 2 серпня. Vossische Ztg. доносить, що цар і цїсар нїмецкий зїдуть ся дня 10 вересня в пристани Ґданьск.

---

# Надіслане.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

---



## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-європ. год.

### Зі Львова

| посп. відходить | особ. відходить | День |
|---|---|---|
| | 6·25 | До Станиславова, Підвисокого. Потутор |
| | 6·35 | „ Лавочного, Мукачa, Борислава |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Одеси, Ковови |
| | 6·30 | „ Підволочиск з Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·40 | „ „ Відня, Хирова, Стружа |
| | 9·00 | „ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9. |
| | 9·15 | „ Янова |
| | 9·25 | „ Підволочиск з гол. двірця |
| | 10·25 | „ Іцкан, Сопова, Берґомету |
| | 10·20 | „ Белзця, Рави, Любачева |
| | 11·25 | „ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск з гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята |
| 2·40 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9. |
| | 3·15 | „ Янова від 1/5 до 15/9. |
| | 3·20 | „ Зимноводи від 15/5 до 10/9. |
| | 3·26 | „ Брухович „ „ „ „ |
| | 3·30 | „ Ярослава |

| посп. відходить | особ. відходить | Ніч |
|---|---|---|
| 12·45 | | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·51 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 7·52 | „ Брухович від 7/5 до 10/9. |
| | 6·10 | „ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·20 | „ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9. |
| | 6·30 | „ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни |
| | 6·35 | „ Лавочного Мукача, Хирова |
| | 7.25 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 7·10 | „ Тернополя з гол. двірця |
| | 7·33 | „ „ „ Підзамча |
| | 9·30 | „ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята |
| | 10·30 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 11·— | „ Кракова, Відяя, Івонича |
| | 11·10 | „ Підволочиск, Бродів з гол. двірця |
| | 11·23 | „ „ Грималова з Підзамча |

### До Львова

| посп. приходить | особ. приходить | День |
|---|---|---|
| | 4·40 | Зі Стрия, Самбора, Борислава |
| | 6·10 | „ Кракова |
| | 6·20 | „ Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·46 | „ Брухович від 7/5 до 10/9. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·45 | „ Янова (головний дворець) |
| | 8·10 | „ Лавочного „ „ |
| | 8·00 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 7·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 8·50 | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 11·45 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкан, Черновець, Станиславова |
| | 12·55 | „ Янова на гол. дворець |
| 1·35 | | „ Кракова, Відня |
| | 1·10 | „ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9. |
| 1·45 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| 2·35 | | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·10 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·00 | „ Сокаля |
| | 5·50 | „ Кракова |
| 5 55 | | „ Чернівців |
| | 3·14 | „ Брухович |

| посп. приходить | особ. приходить | Ніч |
|---|---|---|
| | 12·05 | З Сколього, Калуша, Борислава |
| 12·20 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·31 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·12 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 9.11 | „ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята |
| | 7·36 | „ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9 |
| | 8·50 | „ Брухович від 1/7 до 15/9 що день |
| 8·40 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 9·15 | „ Янова від 1/6 до 15/9. |
| | 9·15 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 9·20 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·25 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·38 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·50 | „ Лавочного. Хирова. Пешту |

**ЗАМІТКА.** Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходя II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

# І Н С Е Р А Т И.



З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).